

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Karla Šemíka ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný neposkytl na její žádost ze dne 4. 9. 2018, podanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, (dále jen „InfZ“) požadované informace, a proto navrhla, aby soud vydal Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozsudek, kterým uloží žalovanému vydat do patnácti dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobkyně o poskytnutí informací ze dne 4. 9. 2018 a uloží žalovanému zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení. Dotyčnou žádostí žalobkyně požadovala poskytnout 1. sdělení, zda žalovaný vyřizoval stížnost ze dne 20. 1. 2016 na postup Ing. B. Š., vedoucí stavebního úřadu Vejprty, 2. sdělení, pod jakým číslem jednacím/spisovou značkou byla tato stížnost vyřizována, 3. sdělení, které úřední osoby byly pověřeny vyřizováním této stížnosti, 4. sdělení, kdy byla tato stížnost žalovanému doručena, a 5. poskytnutí písemnosti, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti (dále vše jen jako „informace“).

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že dotyčnou žádostí požadovala u žalovaného dle InfZ výše uvedenou informaci. Dne 11. 9. 2018 obdržela žalobkyně od žalovaného přípis ze dne 11. 9. 2018, č.j. 405/UPS/2018 – 4, kterým jí žalovaný sděluje, že žádost odložil podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ, neboť žádnou uvedenou stížnost nevyřizoval, požadované informace se tak nevztahují k jeho působnosti. Na postup povinného subjektu podala žalobkyně dne 20. 9. 2018 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, když žalovaný dle žalobkyně vychází z nesprávného předpokladu, že informace o stížnosti (podané dle § 175 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“) se vztahují jen k působnosti toho správního orgánu, který stížnost vyřizoval. Vztah k působnosti povinného subjektu mohly informace o stížnosti nabýt z jiných důvodů, než je příslušnost k vyřízení stížnosti. Žalobkyně se pak dle žaloby domnívá, že žalovaný získal přístup k vyžádaným informacím v jiném kontextu, a to v souvislosti s žádostí z 13. 4. 2016 podanou podle § 80 odst. 3 správního řádu k přijetí opatření proti nečinnosti Městského úřadu Vejprty ve věci předmětné stížnosti z 20. 1. 2016. Do dne podání žaloby pak nebylo dosud meritorně rozhodnuto o žádosti ani o stížnosti dle InfZ. Dále žalobkyně v žalobě citovala právní úpravu InfZ s tím, že uvedla, že pokud žalovaný žádost odložil dle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ, je třeba takovou situaci považovat za nečinnost povinného subjektu při vyřízení žádosti a obrana je možná pouze podáním stížnosti dle § 16a InfZ. V tomto směru odkázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ans 7/2011-94. Dle žaloby pak žalovaný přijal žádost o informaci dne 4. 9. 2018 a do 19. 9. 2018 nedošlo k rozhodnutí o věci samé, tj. poskytnutí informace či vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti. O stížnosti žalobkyně dle § 16a InfZ pak mělo být rozhodnuto do 12. 10. 2018. Žalobkyně však žádné z uvedených rozhodnutí k datu podání žaloby neobdržela. Dle žaloby tak došlo ke zkrácení žalobkyně na jejím veřejném subjektivním právu na informace nečinností žalovaného, resp. i nečinností nadřízeného orgánu při rozhodování o stížnosti. Žalobkyně vyčerpala prostředky k ochraně před nečinností, když podala neúspěšně stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ. Dle žaloby se tak musí žalobkyně domáhat ochrany před nečinností při vyřizování vlastní žádosti o poskytování informací dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ans 15/2009-56, žalovaný je tak ve věci pasivně legitimován.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že žalobkyně podala u žalovaného žádost o poskytnutí informace dle InfZ, žalovaný však dospěl k závěru, že se požadované informace nevztahují k jeho působnosti, a proto žádost podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ odložil a informoval o tom žalobkyni v zákonné sedmidenní lhůtě opatřením ze dne 11. 9. 2018 č. j. 405/UPS/2018-4. Dále žalovaný uvedl, že na postup žalovaného podala žalobkyně dne 20. 9. 2018 stížnost, která byla žalovaným předložena Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 1. 10. 2018 nadřízenému orgánu, tj. Ministerstvu pro místní rozvoj, o čemž žalobkyni informoval, které rozhodnutím ze dne 17. 10. 2018 č. j. MMR-44587/2018-83/2873 postup žalovaného při vyřizování žádosti potvrdilo. Dle žalovaného tak žalovaný jako povinný subjekt ve věci žádosti o poskytnutí informace není nečinný, když žádost odložil, jelikož se požadované informace nevztahovaly k jeho působnosti. Žalovaný tak navrhl žalobu zamítnout.

Replika žalobkyně

4. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že se v řešení otázky, zda se vyžádané informace vztahují k působnosti žalovaného, či nikoliv, rozchází a dle žalobkyně se vyžádané informace k působnosti žalovaného vztahují s tím, že v podrobnostech odkázala na žalobu. Žalovaný měl tedy žádost o informaci vyřídit meritorně, tj. informaci poskytnout či rozhodnout o odmítnutí žádosti. Pokud žalovaný žádost odložil, tak o ní nerozhodl a zůstává nečinný.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem vyjádřili souhlas.
6. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
7. Z práve uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobkyni vyhovět.
8. Nejprve se soud zabýval otázkou přípustnosti podané žaloby, přičemž ji shledal přípustnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017–40, ve kterém rozhodl, že „[p]otvrzení postupu povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) téhož zákona není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace; žadatel o informaci se může bránit vůči povinnému subjektu nečinností žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s.“. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tedy shledal, že přípustným prostředkem obrany, kterým žalobkyně může před správním soudem brojit proti postupu povinného subjektu spočívajícím v odložení žádosti o informace, je žaloba na ochranu proti nečinnosti. Soud proto shledal žalobu přípustnou.
10. Po vyhodnocení skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná.
11. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 4. 9. 2018 podala žalovanému žádost o informaci dle InfZ, ve které požádala o sdělení informací ohledně vyřízení stížnosti na postup vedoucí stavebního úřadu Vejprty tak, jak jsou uvedeny v žalobě a nastíněny výše. Žalovaný sdělením o odložení žádosti o informace ze dne 11. 9. 2018, zasláným právnímu zástupci žalobkyně, sdělil, že vzhledem k tomu, že žádnou takovou stížnost nevyřizoval, vlastní stížností ani vyrozuměním stavebního úřadu o vyřízení této stížnosti nedisponuje a požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost o informaci přípisem ze dne 11. 9. 2018, č. j. 405/UPS/2018-4, JID 145886/2018/KUUK/Mou, z tohoto důvodu odkládá dle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ. Učinil tak v zákonné lhůtě sedmi dnů dle ustanovení § 14 odst. 5 písm. c) InfZ. V odůvodnění sdělení o odložení žádosti dále žalovaný uvedl, že dle přílohy žádosti o informace byla stížnost podána Městskému úřadu Vejprty.
12. Žalobkyně podala stížnost na postup žalovaného při vyřizování žádosti o informace ze dne 4. 9. 2018, ve které uvedla, že má důvod se domnívat, že žalovaný získal přístup k informacím v jiném kontextu, a to v souvislosti se žádostí z 13. 4. 2016 k přijetí opatření proti nečinnosti Městského úřadu Vejprty ve věci stížnosti na vedoucí stavebního úřadu Vejprty z 20. 1. 2016.
13. Z rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 17. 10. 2018, č. j. MMR-44587/2018-83/2873, plyne, že postup žalovaného podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ potvrdilo. V odůvodnění zejména uvedlo, že předmětem žádosti o informace byla pouze stížnost JUDr. Jana Waltera na postup vedoucí stavebního úřadu, podaná dne 20. 1. 2016 u Městského úřadu Vejprty v souvislosti s údajným porušováním rozhodnutí Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu, o nařízení zkušebního provozu stavby „Pila Kovářská č. p. 227 Kovářská.“ Z odůvodnění dále plyne, že vedení řízení a vydání rozhodnutí o zkušebním provozu dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dále jen „stavební zákon“, přísluší stavebnímu úřadu, územní působnost správního orgánu pak byla určena místem, kde se předmětná nemovitost nachází, tj. zde obvodem Městského úřadu Vejprty. Přijetí a vyřízení stížnosti na postup úřadu tak bylo v působnosti tohoto městského úřadu, nikoliv krajského úřadu. Nečinnost městského úřadu pak nebyla předmětem žádosti o informace, předmětem byla pouze stížnost na postup městského úřadu, který byl také příslušným správním orgánem pro přijetí a vyřízení stížnosti dle § 175 odst. 4 správního řádu. Postup žalovaného, který žádost žalobkyně o informaci posoudil a pak odložil s odůvodněním, že se nevztahuje k jeho působnosti, je v souladu s § 14 odst. 5 InfZ. Proto byl postup žalovaného potvrzen.
14. Předmětem přezkumu soudem je to, zda žalovaný má povinnost rozhodnout o žádosti žalobkyně o informaci ze dne 4. 9. 2018, neboť dle žalobkyně žalovaný dosud o žádosti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

věcně nerozhodl, tj. informaci neposkytl ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Podanou žalobou na ochranu proti nečinnosti tak žalobkyně brojí proti způsobu, jakým byla žalovaným vyřízena její žádost o poskytnutí informace dle InfZ.

15. V nyní projednávané věci je tak stěžejní otázkou [viz § 2 odst. 1 InfZ a § 14 odst. 5 písm. c) InfZ] to, zda se žalobkyní požadovaná informace vztahovala k působnosti žalovaného, neboť pakliže by se vztahovala, tak žalovaný nemohl při vyřizování žádosti o informaci postupovat dle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ, tedy věc odložit.
16. Dle § 2 odst. 1 InfZ jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.
17. Podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ pak platí, že v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, povinný subjekt žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli.
18. Podle § 15 odst. 1 InfZ, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
19. Z InfZ mimo jiné vyplývá, že povinný subjekt může žádost vyřešit buď tak, že žádost odloží [§ 14 odst. 5 písm. a), c) InfZ], nebo žádosti vyhoví, tedy poskytne požadované informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ], nebo žádost odmítne [§ 15 odst. 1 InfZ].
20. Podle § 16a odst. 1 InfZ pak platí, že stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, a) který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6, dále b) kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, c) kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo d) který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.
21. Dle § 175 odst. 4 správního řádu se stížnost podle tohoto zákona podává u toho správního orgánu, který vede řízení. Tento správní orgán je povinen prošetřit skutečnosti ve stížnosti uvedené. Považuje-li to za vhodné, vyslechne stěžovatele, osoby, proti nimž stížnost směřuje, popřípadě další osoby, které mohou přispět k objasnění věci.
22. Každá žádost o poskytnutí informací podaná podle InfZ musí být celá vyřízena některým ze zákonem předpokládaných způsobů. Zákon přitom nedává povinnému subjektu pravomoc k tomu, aby se doručenou žádostí či její částí nezabýval, tedy aby ji nijak nevyřídil (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 8 A 106/2016–40; ze dne 20. 7. 2017, č. j. 8 A 127/2016–390, www.nssoud.cz).
23. Ke shodným závěrům dospěla i odborná literatura (Jelínková, J., Tuháček, M.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2017, komentář k § 14 odst. 5 InfZ), která uvádí, že: „[N]edojde-li k odložení žádosti pro nedostatek působnosti povinného subjektu (nebo pro nedoplnění žádosti), ani k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 (z některého z důvodů ochrany informací podle § 7 až 11, event. jiného zákona, resp. pro faktický důvod neexistující informace, resp. pro neupřesnění žádosti), musí být informace poskytnuta ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne jejího doplnění [či upřesnění žádosti, i když v tomto případě tak § 14 odst. 5 písm. d) nestanoví výslovně, zjevně opomenutím zákonodárce];...“

24. Žádostí o informace ze dne 4. 9. 2018 se žalobkyně domáhala poskytnutí informací, zda žalovaný vyřizoval stížnost na postup vedoucí stavebního úřadu Vejprty, včetně sdělení spisové značky, pod kterou věc byla vyřizována, osoby, která stížnost vyřizovala, sdělení, kdy byla stížnost úřadu doručena, a dále i poskytnutí vyrozumění o vyřízení stížnosti.
25. Dle obsahu spisu se požadovaná stížnost týkala správního řízení ve věci správního deliktu spočívajícího v protiprávním užívání pozemku p. č. „X“ v k. ú. „X“ (dále jen „protiprávní užívání“), a to v souvislosti s údajným porušováním rozhodnutí Městského úřadu Vejprty, stavební odbor, o nařízení zkušebního provozu „pily Kovářská“ na pozemcích v k. ú. „X“.
26. Z podané žádosti o informace však již není zřejmé nic bližšího ohledně správního řízení, kterého se stížnost měla týkat, zejména ze žádosti není zřejmé, který konkrétní stavební úřad předmětné řízení měl vést. Z ničeho neplyne, že by předmětné správní řízení týkající se protiprávního užívání bylo vedeno žalovaným. Ostatně žalobkyně v žádosti o informace ani v žalobě netvrdí, že by správní řízení týkající se protiprávního užívání vedl žalovaný.
27. Podle § 182 stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 7. 2017, projednává přestupky podle tohoto zákona v prvním stupni stavební úřad příslušný podle § 13, § 15 a § 16 stavebního zákona (pozn. soudu: soud vyšel ze znění stavebního zákona účinného od 1. 7. 2017, neboť při účinnosti tohoto znění byla žádost o informace doručena žalovanému). Z tvrzení žalobkyně ani z obsahu správního spisu není zřejmé, kdy mělo probíhat správní řízení o správním deliktu ve věci protiprávního užívání. Obdobné ustanovení ohledně správních deliktů však obsahoval i stavební zákon ve znění do 30. 6. 2017 v ustanovení § 182 odst. 4 stavebního zákona.
28. Podle § 13 odst. 1 stavebního zákona je pak obecným stavebním úřadem ministerstvo, které je ústředním správním úřadem ve věcech stavebního řádu; krajský úřad; obecní úřad obce s rozšířenou působností; pověřený obecní úřad; městský a obecní úřad, který tuto působnost vykonával ke dni 31. 12. 2012. Příslušnost konkrétního stavebního úřadu se dále řídí podle kompetence, kterou má jednotlivý stavební úřad svěřenu stavebním zákonem. Stížnost se týkala údajného protiprávního užívání nemovité věci, tedy by zde přicházel v úvahu některý z přestupků uvedený v § 178 stavebního zákona, konkrétně některý z přestupků uvedený pod písmenem d) až j). Dle § 6 odst. 3 písm. b) stavebního zákona je příslušným stavebním úřadem k vydávání rozhodnutí, k provádění jiných opatření a výkonu další činnosti podle části čtvrté, která upravuje stavební řízení, obecní úřad. Příslušným stavebním úřadem ve věcech stavebního řízení byl tak obecní úřad. Obecní úřad byl tedy rovněž příslušný k řízení ve věci možného přestupku.
29. Požadovaná informace ohledně stížnosti tak spadala do působnosti (místně) příslušného obecního úřadu jakožto příslušného stavebního úřadu, který měl vést šetření přestupku, neboť dle § 175 odst. 4 správního řádu se u tohoto správního orgánu podává stížnost proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu a rovněž tento správní orgán stížnost vyřizuje. Požadovaná informace tak nespadala do působnosti žalovaného.
30. K námitce žalobkyně, že by žalovaný mohl k takovéto informaci získat přístup v jiném kontextu, např. v souvislosti se žádostí o přijetí opatření proti nečinnosti, soud konstatuje, že konkrétní informace se sice může obecně vztahovat k působnosti různých povinných subjektů, avšak, jak bylo uvedeno výše, požadovaná informace se nevztahovala

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k působnosti žalovaného, ten tedy ani neměl povinnost touto informací disponovat, a tedy ani povinnost ji poskytnout, když požadovanou informací ani fakticky nedisponoval.

31. Soud dále konstatuje, že jelikož požadovaná informace nespádala do působnosti žalovaného, postupoval správně dle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ a žádost odložil. Rovněž Ministerstvo pro místní rozvoj správně dle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ potvrdilo postup žalovaného a o stížnosti dle § 16a InfZ dne 17. 10. 2018 rozhodlo. Soud tedy shledal nedůvodnou i námitku, podle které měla být žádost odmítnuta podle § 15 odst. 1 InfZ (či informace poskytnuta), a nikoli odložena. Nemohlo tak dojít ani k zásahu do subjektivních veřejných práv žalobkyně.
32. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že u žalovaného neshledal nečinnost ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., a tudíž předmětnou žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou a výrokem I. rozsudku ji podle ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
33. Současně soud v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 22. října 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)